

CO KDYŽ SE TA NEJHORŠÍ VĚC,
KTEROU JSTE KDY UDĚLALI,
ŠÍŘÍ JAKO

VIRÁL

HELEN FITZGERALDOVÁ

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Helen FitzGerald, 2016
Translation © Lukáš Novák, 2016

ISBN 978-80-7473-476-2

První kapitola

V Magalufu jsem kouřila péro dvanácti klukům.

Zatím to vidělo dvacet tři tisíc devadesát šest lidí. Mohla mezi nimi být moje matka, můj otec, moje mladší sestra, babička, druhá babička, děda, můj šéf, můj učitel biologie a James, kluk, se kterým už šest týdnů chodím.

Kde jsi? Už asi ikstá esemeska od Jamese.

Nehodlám mu to prozradit. Ani jemu, ani nikomu dalšímu.

Dvacet čtyři tisíc sto čtyřicet tři. Třeba naše trenérka netballu, ten prodavač ze Sparu na Long Road. Barry Craig, ten kluk odvedle. *Tá vypadá jako...* nejspíš si říkal, když na to koukal u sebe v pokoji. *No ne! Žvětšit, stopnout. Tak je to ona? Ty bláho, Su!*

Celkový počet mých orálních sexuálních styků dosáhl po incidentu v Coconut Lounge čísla dvanáct. Správně, nikdy předtím jsem to nedělala. Dokonce ani tehdy, když ho na mě Greg Jamieson vytáhl v křoví během expedice v rámci programu Cena vévody z Edinburghu. Dokonce ani s Jamesem, který se před dvěma týdny dostal teprve na druhou metu. Jsem přece upjatá, pruderní Su. Skoro nikam nechodím, radši se doma učím, a když už vyrazím ven, většinou jsem ta, která ostatním dolévá vodu, kupuje chipsy a pak zavolá

taxíka. Nemám potřebu mluvit sprostě a nelíbí se mi, když mluví sprostě ostatní, pokud to pro přesné vystižení situace není absolutně nezbytné (viz výše, první řádka).

Mám vážně tak špičatou bradu? To nemůžu být já. Nejsem žádná sexuální dračice ani rebelka. Černá ovce rodiny je přece Lea. Lea se každý víkend opíjí. Lea vyšperkovává svá sdělení pepnými výrazy, přestože by byla mnohem působivější bez nich. Lea se vyspala se spoustou kluků, a dokonce i s několika o dost staršími muži. Na displeji mého mobilu by teď měla být Lea.

Musím mít telefon v nabíječce, abych si to mohla přehrávat pořád dokola. Tohle je každopádně moje zelená květovaná halenka, to jsou moje vlasy, moje ústa, moje oči. Brada? Ano, jsem to fakt já. A naši to viděli, anebo se na to zrovna teď dívají.

Tady v pokoji je hrozná zima. Bydlím ve třetím poschodí čtyřpatrového dvouhvězdičkového hotelu na okraji městečka Puerto Pollensa. Je tu úzká dvojpostel, okno, které nejde otevřít, a koupelna, kde je pořád mokro, i když ji člověk nějaký čas nepoužívá. Tapeta se u stropu odlepuje a na třech místech je flekatá. Postel stojí u zdi pod oknem. Z druhé strany je k ní přiražený viklající se noční stolek. Jediným zdrojem světla je chabě svítící úsporná žárovka, která visí nakřivo v čínském lampionu zavěšeném u stropu.

Video zveřejnil dnes ve 3:20 ráno „Xano“. Píše o sobě, že je „britský filmový režisér“. Záběry z mobilu, kamery, nebo čím mě to vlastně natáčel, jsou roztřesené, pokud se chce prohlašovat za režiséra, měl by na tom víc zapracovat. Xano je jediný člověk, jehož tvář není na videu vidět. V davu napočítám celkem čtyřicet sedm lidí. V kruhu kolem mě čeká dvanáct kluků, až na ně dojde řada. Všichni ostatní stojí za nimi, v rukách drinky, a povzbuzují mě výkřiky. Někteří z nich na mě

míří telefony, ale pokud si něco nahráli, nezveřejnili to, nebo spíš: *ještě* to nezveřejnili. Mnohokrát jsem si to stopla a zvětšila a zatím se mi podařilo v davu poznat pět lidí. Tohle je ten chlápek, co tam dělá naháněče. Je do půl těla nahý, aby dal vyniknout vzorovému pekáči buchet a dvěma vytetovaným ptákům na hladce oholeném hrudníku. To on nás vlákal dovnitř („Dobrý večer, dámy! Je libo drink zdarma, dámy? Dáte si Jägerbomby?“) a teď se zařadil mezi ty, kdo si mě natáčejí mobilem. V jednu chvíli se zasměje a vyprskne při tom trochu nějakého nápoje. Vzadu jsou vidět Millie a Natasha, společně drží velký džbán plný namodralého alkoholu, ve tváři mají napjatý výraz, jako by se bály, ale přesto nepouštějí z pusu průhledná brčka, nejsou dost vyděšené na to, aby přestaly pít nebo aby mě zastavily. Poznávám boty a kratasy jednoho z kluků stojících v kruhu. Je vidět jen od pasu dolů. Už si chystá nádobíčko. Má být pátý v pořadí a panikaří, ustupuje kus dozadu, má strach, že až se k němu dostanu, bude ho mít pořád ještě scvrklého a měkkého a že – moment – *dvacet čtyři tisíc sto sedmdesát jedna* lidí se tak dozví, že se mu nechce postavit. Má bílé boty, něco jako tenisky, ale kotníkové, zavázané bílými tkaničkami, které se klikatí mezi černě olemovanými očky. I jeho šortky jsou bílé, nohavice dole ohrnuté. Boxerky má šedé. Jmenuje se Euan. Millie se s ním třetí noc našeho pobytu zkusila vyspat, ale řekl jí, že všechno, co dělá, je špatně. Měla v plánu, že pokud nenarazí na nikoho lepšího, po Coconut Lounge se u něj trochu víc zasnáží. Když se k němu dostanu, má ho pořád měkkého a – ano – nic na tom nezmění ani moje ústa, takže Millie tam vzadu už zřejmě uvažuje o tom, že by se co nejrychleji měla poohlédnout po někom jiném, protože tohle je naše poslední noc v Maga, a tedy poslední šance na nezávazný prázdninový sex, který však

vyžaduje funkční penis. Když si Euan zapne poklopec a vytratí se, video zastavím. Millie už pohledem pátrá po vhodné náhradě za něj. A tady je Lea, moje sestra. Postává vzadu, sleduje to přes hlavy ostatních, usmívá se, tleská a pokřikuje: „Jedu, jedu, jedu!“

PROSÍM, ozvi se. Neměj strach, miláčku. Všechno bude dobré. Dej mi prosím vědět, že jsi v pořádku. Esemeska od mámy, už sedmnáctá. Táta jich poslal třiadvacet, Woojin třináct, James sedm, Ashleigh tři, Jenny dvě a Lea, moje sestra, nenapsala od okamžiku, kdy jsem nedorazila na letiště v Palmě, ani jednu jedinou.

Zajímalo by mě, jestli máma píše od soudu. Máma je totiž šerif: ne ten s koltem a s americkým přízvukem, ale s parukou a přízvukem typickým pro západní Skotsko: šerif je termín pro soudce u nejvyššího soudu hrabství... V soudní síni ji lidé musejí oslovovat „madam“ a Lea jí tak říká taky, když ji máma něčím naštve. Ale možná je doma, třeba si vzala volno, poprvé od toho dne, kdy před pěti lety umřel její táta. Anebo je na policejní stanici. Možná se rozhodla ohlásit mé zmizení! Možná mě zkouší vystopovat pomocí telefonního signálu!

Vyndávám ze svého supermoderního telefonu Ri7 SIM kartu a baterii a dupu po nich. Jediným výsledkem je, že mě rozbolí bosá chodidla. Ohýbám maličkou kartu, dokud se nezlomí, pak ji spláchnu do záchodu, stojím v koupelně v centimetrové vrstvě studené vody a sleduju, jak SIM karta klesá ke dnu, ale nemizí.

Millie zřejmě tu noc vůbec nešla spát. A Lea a Natasha taky ne. Když jsem se vzbudila na zemi v koupelně apartmánu, který jsme si pronajaly, byla jsem sama. Z dálky bylo slyšet neodbytné vyzvánění mého mobilu, zzz, zzz, zzz. Několikrát jsem se vyzvracela a pak jsem se ploužila bytem, až jsem po zvuku telefon konečně objevila v kuchyňském dřezu.

Volala Millie. „Su, radši se posad', protože...“

Kufr i většinu svých věcí jsem nechala v apartmánu. Doběhla jsem k nejbližšímu bankomatu, ze své cestovní platební karty Thomas Cook jsem vybrala všechno až na dvacet euro, pětapadesát euro jsem zaplatila za taxi, které mě zavezlo z jednoho konce ostrova sem, na druhý, a zbytek jsem dala za tenhle pokoj na týden. Máma má spoustu známých. Určitě už mě tu vypátrala díky telefonnímu signálu. Beru si tašku a mizím.

Nemám peníze a netuším, kam jít. V bance pár bloků od hotelu si z karty vyberu to, co jsem tam včera nechala – dvacet euro. Když ale z bankomatu vyjede potvrzení, stojí na něm, že zůstatek na kartě je šest set dvacet euro. Máma je prostě poklad.

Vyberu si tedy dalších tři sta euro, pořídím si baseballovou čepici a sluneční brýle, dojedu taxíkem do přístavu a koupím si lístek na trajekt do Barcelony, který odplouvá za dvacet minut. Víím, že bych měla mámě zavolat, že jsem v pořádku, ale na přímý rozhovor s ní ani s nikým jiným se necítím. Zjistí, že jsem si vybrala peníze z karty, takže to není tak, že bych ji nechávala trpět. Bude jí jasné, že jsem živá. Mám v plánu skrývat se tak dlouho, než se objeví další video, další virál. Bude to muset být něco opravdu dobrého, jako třeba ten hit s motorovou pilou z roku 2013. Nějaký kluk tenkrát natáčel kamaráda, zatímco kamarádův otec v pozadí testoval svůj narozeninový dárek, motorovou pilu, s níž chtěl uříznout větev, která rostla příliš blízko jejich domu. Jeho žena mu přidržovala žebřík, ale zřejmě ne dost dobře, protože muž ztratil rovnováhu, spadl, svou drahocennou pilu při tom ale nepustil z ruky, takže manželce v pádu uřízl hlavu. I takové oscarové kousky se na webu najdou. Překonat moje video bude těžké – rozhodně na to nebudou stačit koťátka na trampolíně ani tlouštíky, který mizerně, zato s neuvěřitelným

zápalem tancuje oblečený jen do nepříliš lichotivých slipů. Bude to muset být něco hrozného, něco šokujícího. Ale jsem si jistá, že nakonec někdo udělá něco horšího než já, a až se to stane, posunu se v Googlu až na druhou stránku výsledků vyhledávání a v tom nikdy nekončícím kolotoči hanby mě nahradí nějaký nový chudák. Jakmile zmizím z první stránky, zavolám mámě, vrátím se domů, vysvětlím to všechno Jamesovi a začnu zase chodit do školy. Zase bude všechno v pořádku. Jsem rozumná holka a vím, že to celé pravděpodobně jednou pomine a já to přežiju.

Přežila jsem totiž v životě už leccos. Dokonce i tehdy, když mě moje biologická matka nechala na ulici v Soulu, to se mnou dopadlo dobře. A to mě přitom neodložila do relativního bezpečí babyboxu. Žádné tehdy neexistovaly. Teprve řadu let po mém narození pastor Lee Jong-rak vyrobil poštovní schránku o velikosti novorozence a umístil ji před vchod do sirotčince Jusaran v Soulu, aby padlé ženy a dívky měly kde zanechat plody svých pochybení. Jeho počin vyvolal u jisté části veřejnosti zděšení a pohoršení, u jiné zase pochopení a úctu. Ale já se ještě musela obejít bez babyboxu. Já skončila před policejní stanicí v prodřeném proutěném košíku bez jediného kousku látky, jen s korejsky psaným vzkazem od své biologické matky: „Jmenuje se Su-Jin. Prosím, postarejte se o ni. Mně je 17.“

Naši mi ten vzkaz dali, když mi bylo šest, poté, co mi vysvětlili, jak jsem výjimečná, protože když jsem byla malá, vybrali si mě. Jako bych si už dávno sama nevšimla, že já a Lea nejsme stejné. Lea je bílá. Má normální jméno. Před tímhle vážným pohovorem mi naši vždycky říkali Su-Jin. Nedlouho po něm jsem je poprosila, aby vynechali to Jin, chtěla jsem být Su. Od té doby jsem pro všechny Su, tedy kromě Ley. Ta, jak-

mile s ní začala cloumat puberta, mi začala říkat Su-Jin, s důrazem na to Jin, aby bylo jasné, co tím chce říct. Když nám bylo třináct, přidala ještě *čong*; přitom já jí nikdy nenadávala do poďobaných ksichtů, i když bych klidně mohla. Když od ní tohle oslovení poprvé (a naposledy) uslyšela máma, zuřila. „Tohle slovo my nepoužíváme, mladá dámo! Je to hanlivý výraz a používají ho jen lidi, kteří si nejsou jistí sami sebou a připadají si méněcenní. Takovým lidem se říká rasisti. Rozumíš mi, Leo? Najdi si ve slovníku, co znamenají slova „hanlivý“ a „rasismus“, a tamto slovo už nikdy neopakuj.“ Lea sice ten výraz používala dál, ale už nikdy před mámou.

Vzkaz od mé biologické matky naši dostali, když si mě vyzvedávali v adopční agentuře. Byl napsaný červenou propiskou na zadní straně ubrousku. Táta ho i s překladem do angličtiny nechal zarámovat a oba rámečky pak pověsil na zeď v mém pokoji. Celé měsíce pak vypadal můj rituál před spaním následovně: poté, co mi máma a táta dali pusu na dobrou noc, zhasli světlo a zavřeli dveře, znovu jsem rozsvítila, posadila se na postel a upřeně zírala na zarámovaný vzkaz i na jeho překlad.

Jmenuju se Su-Jin.

Když jsem se narodila, mojí matce bylo sedmnáct.

Byla zdvořilá. Napsala: *Prosím*, postarejte se o ni.

Měla červenou propisku, nebo si ji půjčila, a uměla psát. Ubrousek byl čtvercový, bílý (teď už trochu zažloutl), podobný, jaké dávají v kavárně Starbucks.

Naši mi řekli, že policejní stanice, kde mě moje biologická matka nechala, byla ve čtvrti Myeong-dong. Mnohokrát jsem si ji prohlížela na Google Street View. Je to budova z červených cihel s obloukovými vchodovými dveřmi. Působí příjemně, spíš jako galerie. Ulice v jejím okolí jsou plné obchodů (včetně kavárny Starbucks) a lidí v džínách. Všude je spousta neonových poutačů a pouličních stánků s mořskými plody, lívanci

a pálivými rýžovými koláčky (dala bych nevím co za to, aby je prodávali i ve Skotsku). Na silnicích jsou jízdní pruhy pro cyklisty. Před dveřmi na policejní stanici žádný proutěný košík nestojí. Roky jsem se kolem toho místa virtuálně ometala, klikáním posouvala záběr doleva i doprava, zvětšovala si ho, otáčela o sto osmdesát stupňů, všímala si všech maličností v okolí místa, kde na mě moje biologická matka naposledy pohlédla. Mimoszemšťanovi, který by sem zabloudil (což je i můj případ), musí Myeong-dong připadat jako báječné místo. Ženy tu neodkládají novorozeňata, ale upíjejí ze skleňnic mangové mojito.

Moje matka možná bydlela jen kousek odsud. Asi sem došla pěšky, nejspíš v dešti, protože jsem se narodila uprostřed *jagma*, období dešťů. Na matčině vzkazu žádné datum není, ale mladá dobrovolnice v sirotčinci našim řekla, že jsem byla odložena 2. července jen pár hodin po narození. Takže moje biologická matka možná k policejní stanici v Myeong-dong došla pěšky, pokud žila nedaleko, nebo tam přijela na kole, jestli bydlela až kdoví kde, mě měla zavěšenou v šátku na břiše nebo možná v nějakém batohu nebo jsem se prostě pohupovala v proutěném košíku, který držela v ruce. Každopádně nedlouho poté, co moje matka ten vzkaz napsala, už jsem byla přidělena Ruth Oliphantové (právničce z Glasgow) a Bernardu Brotheridgeovi (muzikantovi z Oregonu), čímž jsem získala to nejangličtější, nejnabubřelejší a nejobtížnější hláskovatelné zdvojené-a-pomlčkou-spojené příjmení v dějinách lidstva.

Babybox by býval byl lepší než košík, zní to mnohem líp. Dvakrát jsem si ho do toho příběhu přidala. Jednou, když jsem to vyprávěla Ashleigh a Jenny na zahradě u Petera McAllistera. Bylo to na oslavě jeho šestnáctých narozenin. Obě z toho byly paf.

Kromě toho, že naši mi na zeď pověsili ten vzkaz, začali se taky kamarádit s jiným manželským párem, který měl rovněž korejské dítě. Jednou měsíčně nechali Leu u babičky nebo u tety Louise a my tři jsme v dešti vyrazili na dětské hřiště nebo na pláž, kde jsme na sebe já a Korejské dítě č. 2 zírali přes písek dun nebo písčoviště a naši rodiče si zatím vyměňovali recepty na rybí knedlíčky nebo polévku gamjatang. Po tom památném pohovoru v šesti letech jsme se s tátou taky každý večer z céděčka Rosetty Stoneové učili korejsky. Společně jsme opakovali:

Jmenuji se Su Oliphantová-Brotheridgeová.

Máte vodu?

Je mi líto, ale nerozumím.

a

Kde je tu toaleta?

Všechno tohle snažení mých rodičů mělo jediný cíl: abych díky tomu, že o své matce a o své kultuře vím všechno, co se dá, později neměla žádné potíže s vlastní identitou, a kdybych někdy jela do Jižní Koreje, abych si dokázala říct o vodu a zeptat se, kde je záchod (abych se té vody zase zbavila).

Naši mě adoptovali po mnoha letech pokusů o vlastní dítě: opakované potraty, IVF, celý tenhle kolotoč. Muselo to být vyčerpávající. Ve skříni v obývacím pokoji je celé album věnované tomu, jak si mě vyzvedli a přivezli domů. Je tam fotka pořízená v okamžiku, kdy mě v sirotčinci poprvé uviděli. Pak já v hotelovém pokoji. Já v letadle do Glasgow. Já v pokoji, který s vynaložením spousty času (a peněz) vyzdobili tak, „abych se cítila jako doma“. Na zdi visel obrovský plakát s jihokorejskou vlajkou. Jako malou mě akorát děsil – připadalo mi, že na mě ten červeno-modrý kruh uprostřed pomrkává. A ty čtyři černé znaky kolem něj znamenaly něco, čemu jsem nerozuměla, něco hroživého. Na další

zdi visela mapa Jižní Koreje. Třetí stěnu zdobil vzkaz od mé matky a jeho překlad do angličtiny, který táta přepsal a vytiskl, oboje v tenkých černých rámečcích. Nad mou postýlkou visel obraz ženských rukou se snad deseticentimetrovými nehty nalakovanými šikmými tlustými červeno-bílými proužky. Přes zápěstí měla ta žena položené paví pero.

(Poznámka pro budoucí rodiče dětí adoptovaných z Jižní Koreje i pro rodiče jakýchkoliv jiných dětí: jestli chcete svému miláčkovi přivodit noční můry, vyzdobte mu pokojíček tak, jak je popsáno výše.)

Měsíc po návratu z Koreje máma zjistila, že je těhotná. Zjevně se to stává často: najednou, po letech, kdy muž a žena na početí už ani nepomyslí, kdy o něj přestanou usilovat, přestanou po něm toužit, přestanou měřit teploty, počítat dny, aplikovat hormonální injekce, najednou báb.

Lea.

Má modré oči po mámě a tmavě hnědé vlasy po tátovi, ale i když si to všichni myslí, nikdy se o tom nemluví. Má pusku po babičce a rty po dědovi a bílou pleť jako všichni Oliphantovi a Brotheridgeovi kromě mě. Moje pleť je tmavá, i když ne moc, jako by moje „asiatství“ zůstalo po celá ta léta na slunci a na dešti a vyšisovalo, jako bych vlastně nebyla „barevná“, ale zároveň ani bílá.

A pleť Ley? Když jsme se jako malé společně koupaly, vypadala moje kůže ve srovnání s její jako pleť skutečné Korejky. Jak já se tenkrát usilovně drhla!

Vrata trajektu se otevírají. Je čas přeplout moře a na chvíli zmizet.